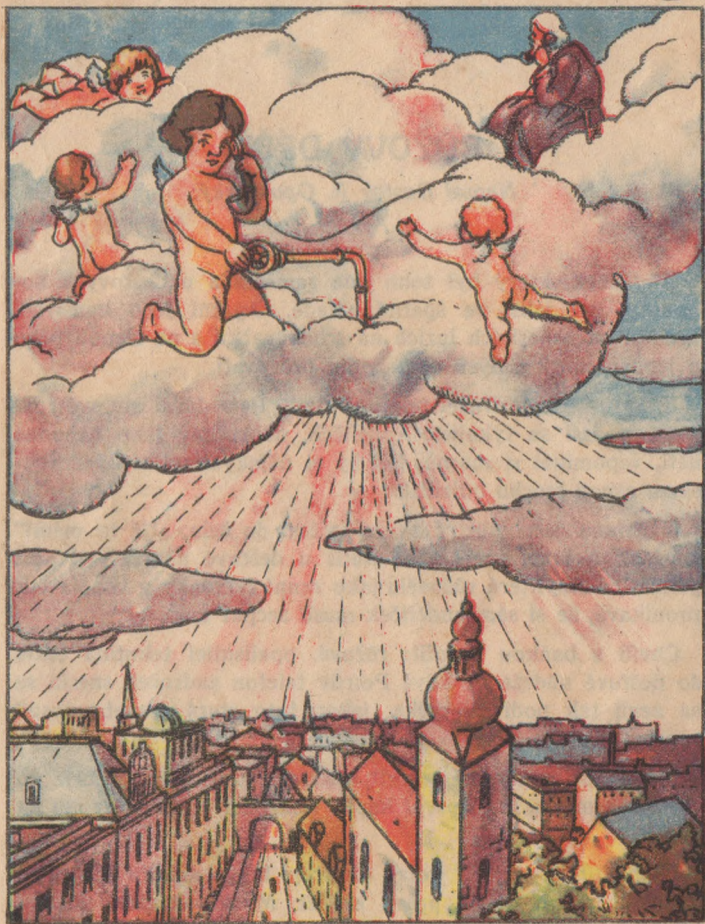

Pilnáčková nohádkáč. 194.

Přířivý déšť.

RŮŽOVÝ DĚŠŤ.

Napsal Gustav R. Opočenský.

Andělíček, který byl toho dne zaměstnán u dešťových koutků, byl jaksi ve špatné náladě. Ostatní jeho kamarádi hráli si na nebeských luzích na schovávačku a na slepou bábu a jen on musil plných osm hodin pracovat.

Každou minutu drnčel telefon: Svatý Petr dával mu své rozkazy, počasi se týkající. Andělíček, nabručený jako nehodné děti, vzpomínal si marně, jak by si nějakým uličnickým kouskem aspoň trochu odlehčil.

Najednou se uhodil růžovým prstem do čela: „Už to mám!“ zavýskl. A hned začal něco kutit u dešťové nádrže: odkudsi přitáhl baňku, která růžověla jako ranní červánky a voněla tak pronikavě, že si sám andělíček musil zacpat nos.

Chvilí s baňkou zápolil: růžová, opalisující tekutina tekla do dešťové nádrže. A když Petrův telefon zadrnčel, snesla se na zemi tak podivná prška, jakou tato stará planeta dosud nepamatovala.

„Jaké jsou to hloupé vtipy!“ vykřikl mrzutý pán, kráčeje po chodníku města, když první kapky růžového deště padly mu na kabát.

„Dejte přece pozor!“ volal, obraceje hlavu nahoru k oknům činžáku, kolem něhož právě kráčel. Myslíl, chudák, že mu někdo z poschodí vylil něco na jeho nový oblek.

Růžový déšť, to byla sensace přímo neslýchaná. Marnivé slečinky vybíhaly z obchodů a kanceláří, aby se daly trochu pokropit nebeskou voňavkou. Balkony redakcí velikých deníků byly obleženy pány novináři, kteří zdvihali nosy k obloze, pilně při tom píšíce své zprávy a reportáže o této pozoruhodné události.

Pan profesor Cinibulkus, ačkoliv po celou dobu, co růžový déšť trval, nevystrčil z domu ani hlavu, počal ihned psát šestisvazkové vědecké dílo o tomto nezvyklém přírodním zjevu.

A gremium voňavkářů svolalo zvláštní členskou schůzi, na které po bouřlivé debatě se usneslo, poslat svatému Petru obrněný protest, aby se podobné nepřístojnosti v přírodě příště neopakovaly.

Nejvíce užily růžového deště děti, hrající si v zahrádkách a na mezích za městem. Jakmile zpozorovaly, jaký to déšť řine se z oblak, nadělaly si jamek a rybníčků a do nich si natchytaly růžového deštíčku, co se jim líbilo. Potom se šplouchaly ve voňavé vodě a brzy byly růžové, vonné a čisťounké jako praví andělíčkové.

Bohužel, kouzelný déšť ustal tak náhle, jako začal. Svatý Petr je již starý muž, ale jídal odjakživa vtipnou kaši. Poznal proto ihned, že s tímhle deštěm není něco v pořádku. Hned šel se podívat, co se děje u dešťových kohoutků.

Přišel v pravý čas: vzpurný andělíček nahýbal již zase baňku s růžovým olejem nad dešťovou nádržku, neboť se mu zdálo, že vůně a barva jeho deště nejsou již dost vydatny.

Svatý Petr se dlouho nerozmýšlel. Dvěma řádnými štulci ocenil andělíčkovu činnost a pak se vrhl ke kohoutkům. Rázem bylo po růžovém dešti...

Olda Králíčků nebyl náhodou venku, když padal s nebe růžový déšť. Učil se počtům a zeměpisu. Ale sotva byl s učením hotov, běžel mezi kamarády trochu si pohrát. Vykulenýma očima díval se na jejich růžové a voňavé tváře a ruce.

„Škoda, že jsem tu nebyl,“ posteskl si. Ale hned se utěšil

a to pořádně: „Hm, abyste věděli, kluci, to mě maminka umyje večer Pilnáčkovým Baby soapem a budu ještě hezčí než jste vy a vonět budu také mnohem víc!“

Každá maminka jest nejhodnější.

Každá maminka bude také nejroztomilejší, bude-li používatí Pilnáčkovu voňavku „JOPIFLOR“, nedostižné okouzlující vůně.

Děti! Nezapomeňte to říci nejen svým maminkám, ale i svým dospělým sestřám a sestřeničkám!

Pilnáčkovy výrobky jsou naše — české!

